

ἐπανεκτήσαμεν μὲ τὸ αἷμά μας, εἴμεθα μηδενικὸν εἰς τὴν εὐρωπαϊκὴν στάθμην;

— Ἐχετε ἀνεξάρτητον βασιλεῖον...

— Καὶ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι ἐν ἑκατομμύριον ἐλλήνων εὐρίσκεται εἰς τὸν Παράδεισον, νομίζετε σεῖς, ὅτι ἡ εὐτυχία των ἀρκεῖ νὰ καταστήσῃ ἀνεκτὴν τὴν τυραννίαν 9 ἑκατομμυρίων εὐρισκομένων εἰς τὴν κόλασιν;

— Νομίζω... αἱ! μήπως ἤξεύρω κ' ἐγὼ τί πρέπει νὰ νομίσω;... Ἀλλὰ καὶ ἂν παραδεχθώμεν ὅτι ὅλοι σεῖς, Θεσσαλοὶ, Ἠπειρώται καὶ Μακεδόνες δὲν διάγετε θαυμάσια, σὰς φαίνεται ὅτι εἶνε φρόνιμον νὰ ἐπαναστατῆτε ὅταν ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ἀγγλία συμμαχῶσι μὲ τοὺς τούρκους;

— Ἡ στιγμή δὲν εἶνε κατάλληλος, τὸ ἤξεύρω, καὶ μαζὺ μου τὸ ἤξεύρουσι τὰ δύο τρίτα τῶν συμπατριωτῶν μου· ἀλλὰ τί νὰ κάμωμεν; Ἄν ὁ πρῶτος σπινθὴρ τῆς ἐπαναστάσεως ὑπῆρξεν ἀποτέλεσμα ῥωσικῆς ἐνεργείας ἢ τῆς ἀπελπισίας τῶν συμπατριωτῶν μου καὶ τῆς ὁμότητος τῶν Μουσουλμάνων, μόνος ὁ Θεὸς τὸ ἤξεύρει· ἀλλὰ καὶ ἂν τις τὸ ἤξευρε, δὲν θὰ ἐδύνατο νὰ τὸν καταστείλῃ. Ἀπὸ τὴν Πελοπόννησον καὶ τὴν Ἀττικὴν οἱ ἀδελφοί μας τὸν εἶδον ἀνάπτοντα καὶ ἐκτεινόμενον, καὶ τρέχουσι νὰ συμμερισθῶσι τοὺς κινδύνους μας· εἰπέτε μου, σεῖς ταγματάρχαι, ἠθέλατε τοὺς ἐπαινέσει ἂν ἔμενον ἀπαθεῖς θεαταὶ τοῦ ἀνανεωθέντος ἀγῶνος;

— Ἐγὼ; ὅχι βέβαια.

— Ἐστὲ λοιπὸν συνεπής...

— Ταλαίπωροι! σὰς λυποῦμαι.

Ὁ τούρκος διοικητὴς ἐξῆλθε τὴν στιγμήν ἐκείνην ἀπὸ τὸ χάνι κ' ἔδωκε τὴν διαταγὴν τῆς ἀναχωρήσεως· τὸ τάγμα ἐτακτοποιήθη πάλιν, καὶ ὁ Δαργινκούρτ ἐπανίππευσε σκεπτικὸς καὶ ἀποβαλὼν τὴν ὑβριστικὴν ἐκείνην περιφρόνησιν ἦν ἐδεδείκνυε τέως πρὸς τοὺς αἰχμαλώτους.

— Ταλαίπωροι, ἐξηκολούθει λέγων καθ' ἑαυτόν· πλὴν! ἀλλέως δὲν γίνεται!

Περὶ τὴν ἑσπέραν ἔφθασεν ἡ συνοδία εἰς χωρίον τι παρὰ τὴν κορυφὴν ὄρους, κ' ἐστάθη ἐκεῖ ὅπως διανυκτερεύσῃ.

Εἰς τῶν ὀκτὼ αἰχμαλώτων, μόλις ἰδὼν μακρόθεν τὰς οἰκίας, ἢ μᾶλλον τὰς καλύβας τοῦ χωρίου, ἤρχισεν ὀλολύζων· φθὰς δὲ μετ' ὀλίγον πρὸ τῆς ἐκκλησίας του, ἐγονυπέτησε, καὶ οὐδ' ἐφάνη ἄν ἀκούων τὰς ὕβρεις τῶν ἄλλων, οὔτινες δὲν ἔδωκεν τὴν ὥραν νὰ σωρεύσωσι τοὺς δεσμώτας εἰς

κανὲν ὑπόγειον, ἵνα δοθῶσιν ἀμέριμνοι εἰς τὸν πότον καὶ τὴν κραιπάλην.

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

A.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ.

Ο ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ ΛΕΩΝ.

I.

Ἡ λέξις *Λέων* (lion), δι' ἧς καλεῖται μέρος τῆς γαλλικῆς νεολαίας, κατέστη τοσοῦτον κοινὴ ὥστε νομίζω περιττὸν νὰ ἐξηγήσω διὰ μακρῶν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μου ὅτι σημαίνει ἄλλο τι ἢ τὸν φοβερὸν κάτοικον τῶν δασῶν.

Ἀλλὰ τί εἶνε αὐτὸ τὸ ἄλλο τί; — ἐπικρατεῖ περὶ τούτου γενικὴ τις καὶ ἀρκοῦσα εἰς τὰς συνδιαλέξεις ἰδέα· γνωστὸν εἶναι ὅτι ἡ φυλὴ εἰς ἣν ὁ λέων οὗτος ἀνήκει ἐξῆσε πάντοτε ἐν Γαλλίᾳ ὑπὸ διάφορα ὀνόματα· ἄλλοτε ὁ λέων ἑκαλεῖτο *τετραπέρατος*, *καλότυχος*, *διαβολεγμένος*· κατόπιν *μυρωδάτος*, *θαυμάσιος* καὶ τέλος πάντων ἐσχάτως *ἐργολάβος*· σήμερον ὀνομάζεται *Λέων*.

Διατί;

Μήπως διότι εἶναι ὁ βασιλεὺς τοῦ μέρους ἐκείνου τῆς κοινωνίας ὅπερ ὀνομάζομεν κόσμον; μήπως διότι λαμβάνει δι' ἑαυτὸν τὰ τέσσαρα τέταρτα τῆς λείας τὴν ὅποιαν ἄλλοι τὸν ἐβοήθησαν νὰ ἀρπάσῃ; Δὲν ἤξεύρω, θὰ προσπαθίσω ὅμως νὰ σὰς διαγράψω τὴν φυσιογνωμίαν του καὶ, ἂν δυνηθῇτε, μαντεύσατε.

Ὁ *Λέων* ἐν γένει εἶναι εὐμορφον μειράκιον μεταβὰν ἀπὸ τῆς παιδικῆς εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν, ἀφρὺ ἢ ἀξιώσις τοῦ νὰ καλῆται τις νέος κατελείφη πρὸ καιροῦ εἰς τοὺς μεταξὺ τεσσαράκοντα καὶ πεντήκοντα ἐτῶν εὐρισκομένους, καὶ κατήντησεν οὕτω σήμερον νὰ καταφρονῇται ὁ νέος ὅσον καὶ ὁ γέρων.

Μὴ ὑπάρξας λοιπὸν ποτὲ ὁ *Λέων* νέος, οὐδέποτε ἔκαμὲ τινα τῶν νεανικῶν ἐκείνων ἀνοησιῶν τὰς ὁποίας ἡ καρδιά ὑπαγορεύει, μολονότι ἀγαπᾷ τὸ παίγνιον, τὰς γυναῖκας καὶ τὸν οἶνον, ὡς λέγουσι τὰ ἁσμάτια τῆς αὐτοκρατορικῆς ἐποχῆς, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον πρὸ πάντων καταφρονεῖ ὁ *Λέων*. Ἡ ἀγάπη ὅμως αὐτῇ δὲν εἶναι κυρίως ἔρως, διότι τὰ πάθη αὐτὰ, εἰς ᾧ προσθετέον καὶ τὴν ἵππομανίαν, δὲν τὰ αἰσθάνονται οἱ κύριοι οὗτοι χάριν ἑαυτῶν. Τὸ ἀληθές πάθος ἀγαπᾷ νὰ κρύπτεται, νὰ ἀγνοῇ-

ται, ἐνῷ τὸ ἰδικόν των εἶναι πάθος πολυτελῶς ἐπιδεικνύμενον. Ἡ ἐρωμένη των τοῖς χρησιμεύει, ὡς καὶ ἡ ἄμαξά των, διὰ νὰ ῥυπαίνωσι τοὺς διαβάτας, καὶ γευματίζουνσιν εἰς τὰ παράθυρα τοῦ καφενείου τῶν Παρισίων, διότι εἶναι τὸ καταφανέστερον μέρος τῆς πρωτευούσης· δὲν πίνουνσι κυρίως, ἀλλὰ κενοῦσι μόνον φιάλας, τὸ ὅποιον διαφέρει πολύ.

Οἱ Λέοντες λοιπὸν ἀγνοοῦσιν ἐν γένει τὸν ἔρωτα, τὰς παθητικώτερας τοῦ ὁρμᾶς, τὰ τρεπνότερά του εὐτυχήματα, τὰς ἀνοητοτέρας τοῦ ἐλπίδας, τοὺς κουφοτέρους τοῦ φόβου· καὶ τέλος πάντων ὁ λας τὰς θελκτικὰς τοῦ μηδαμινότητος· ἀντὶ τούτου ἔχουσι κεκτημένον δικαίωμα (κεκτημένον εἶναι ἡ καταλληλὸς λέξις) νὰ προσαγορεύωσιν εἰς τὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν τὸ προσωπικὸν τῶν χορῶν τῆς Ὀπερας.

Ἄλλως τε, ἔχουσι τοῦτο κοινὸν μετὰ τῆς πρὸ ἐξήκοντα ἐτῶν ἀριστοκρατικῆς νεολαίας, ὅτι κατὰ τὸ ἥμισυ μὲν εὐρίσκονται μετὰ τῆς πλέον διακεκριμένης Παρισινῆς κοινωνίας, κατὰ τὸ ἥμισυ δὲ μετὰ τῆς πλέον διεφθαρμένης· διαφέρουσι δ' ἐκείνης καθόσον αἱ μεγάλαι κυρίαι τῆς ἐποχῆς μας δὲν τοὺς ἀμφισβητοῦσι πλέον ὡς ἄλλοτε παρὰ τῶν διχτρεφόμενων νεανίδων, καὶ τοὺς ἐγκαταλείπουσιν ἐντελῶς εἰς τὰς ῥαδιουργίας τῶν παρασκηνίων. Οὕτως, ἂν εὐρέθῃ ποτὲ ἐντὸς τοῦ θεάτρου αὐτοῦ γυνή τις θέλουσα νὰ πωλήσῃ δι' ἔρωτα τὴν τιμὴν τῆς, παρεδόθη πάντοτε εἰς ἐρωτόληπτόν τινα νεανίαν, ὃν οἱ Λέοντες ὑβριστικῶς ἀπεκάλουν νέον· τῆς μέσης τάξεως.

Τώρα δυνάμεθα νὰ ἀρχίσωμεν τὴν ἱστορίαν μας.

Πρὸ τινων ἡμερῶν, ἐν ᾧρα μεσημβρίας, λέων τις τοῦ καλλιτέρου εἶδους κατέβη τῆς ἀμάξης του καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ «Καφενεῖον τῶν Παρισίων.» Ἡ εἰσοδὸς του προὔξενε ζωηρὰν ἐκπλήξιν, διὰ δύο σπουδαίους λόγους· πρῶτον διότι ἐφόρει ἐνδυμασίαν χοροῦ καὶ δεύτερον διότι ἐζήτησε κατεσκευασμένως τὸ πρῶγευμά του, ὡς ἄνθρωπος ἔχων σπουδαίαν τινα ὑπόθεσιν.

Εἷς τῶν φίλων του τὸν παρετήρησε προσεκτικῶς διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ του, ὅστις δὲν ἐφόρει δίοπτρον, καὶ τῷ εἶπε: Ποῦ διάβολον θὰ ὑπάγῃς εἰς τοιαύτην κατάστασιν Στερνύ;

— Εἰς γάμον.

— Ποῖος νυμφεύεται; εἶπεν ὁ ἐρωτήσας.

Καὶ πάραυτα ἡμιδωδεκάς κεφαλῶν ἠγέρθησαν βλέμματα ἀντηλλάγησαν, ἡ ὁροφὴ ἐκυτάχθη περιέργως, καὶ ἕκαστος ἐπανελάβετο πρὸς ἑαυτὸν τὴν ἐρώτησιν: «Ποῖος νυμφεύεται;»

Ὁ Στερνύ εἶδε τὴν σιωπηλὴν αὐτὴν κωμωδίαν, καὶ ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ ἀδιαφόρως:

— Κανείς, κύριοι, κανείς· εἶναι ἰδιαιτέρα ὑπόθεσις.

— Καὶ ποῖαν ὥραν θὰ τελειώσῃς;

— Δὲν ἤξεύρω, ἀλλὰ θὰ τὸ στήσω εὐθὺς μετὰ τὴν ἐκκλησίαν, ὅταν πλέον δὲν θὰ ἦμαι ἀναγκαῖος.

— Εἶσαι λοιπὸν ἀναγκαῖος;

— Εἶμαι μάρτυς τοῦ γαμβροῦ.

— Μάρτυς τοῦ γαμβροῦ; ἐπανελάβον ὅλοι.

— Ναί, ἐπανελάβεν ὁ Στερνύ, βλέπων τὴν ἐκπλήξιν ἐφ' ὅλων τῶν προσώπων· ναί· μάρτυς τοῦ βαπτιστικοῦ τοῦ πατρός μου. Μὲ ἔγραψεν ἐπὶ τούτῳ ἐπιστολήν, ἥτις δὲν μὲ ἐπέτρπε ν' ἀρνηθῶ εἰς τὸν ἀξιόλογον αὐτὸν νέον μίαν χάριν τὴν ὁποίαν θεωρεῖ ὡς μεγίστην τοῦ τιμῆν. Αὕτη εἶναι ὅλη ἡ ὑπόθεσις· γευματίσατε λοιπὸν ἡσύχως, προσέθηκεν ὁ Στερνύ ἐγειρόμενος, καὶ ἀναβλεπόμεθα τὸ ἑσπέρας.

Ἐνῷ ἐξήρχετο, εἰς τῶν φίλων του τῷ εἶπε μεγαλοφώνως: Καὶ ποῦ γίνεται ὁ γάμος;

— Δὲν ἤξεύρω, μὰ τὴν ἀλήθειαν. Ἡ συνάθροισις εἶναι εἰς τῆς νύμφης, ὁδὸς Ἁγίου Μαρτίνου, τὴν μεσημβρίαν καὶ τέταρτον· χαῖρε.

Ἀνεχώρησε δὲ, καὶ μολόντι τὸ συμβάν αὐτῷ ἦτο ἡκιστα σπουδαῖον, ἐγένετο οὐχ ἥττον ἀντικείμενον μακρᾷ συνομιλίας.

— Ὁ γέρων μαρκήσιος Στερνύ, εἶπεν υἱὸς τις κεραμέως, ὀψίπλουτος τρέφων βαθύτατον σέβας πρὸς τὰς κληρονομικὰς παραδόσεις, ὁ γέρων μαρκήσιος Στερνύ διετήρησε κᾶπως τὰ πατριωτικὰ ἔθιμα τῆς ἀρχαίας εὐγενείας· ὅτι κάμνει λοιπὸν ὁ Στερνύ εἶναι πολλὰ ὠραῖα πράξις, ἀλλὰ μ' ὅλον τὸ μέγαλον τοῦ ὄνομα δὲν τὸ ἐννοεῖ καὶ, ἀντὶ νὰ φανῇ καλὸς καὶ προσηνὴς πρὸς τοὺς ταλαιπώρους αὐτοῦς, θὰ τοῖς δεῖξῃ ἴσως εἰδῶνά τινα ἢ πληκτικὴν συσσιγῶμιν, καὶ ὁμως...

— Καὶ ὁμως, εἶπεν εἰς τεσσαρακοντούτης πρώην Νάρκιστος, οὐτινος διεφιλονεικεῖτο ὁ λεόντειος τίτλος, χονδρειδέστατος καὶ ἀσχημότατος κομψεύμενος, εἶδες τι πλουτίου ποδοῖατροῦ καλοῦντος ὁλὰς τὰς γυναῖκας ἢ μικρὰ... καὶ ὁμως θὰ ἦτα διασκεδαστικὸν αὐτό· εὐρίσκει τις πολλάκις ὠραίας γυναῖκας ἐκεῖ μέσα.

— Ὠραίας ναί, ἀνέκραξεν εἰς ἀληθῆς λέων, ἄγνωστος ὑπαρξίς, τῆς ὁποίας ἡ εἰδικότης εἶχε καλλιτεχνικὴν τινα ἔποψιν συνισταμένην, εἰς τὸ προστατεύειν τὰς τέχνας καὶ τὰ προϊόντα τῆς φαντασίας· ὠραίας ναί, ἀλλὰ τῆς μέσης τάξεως.

— Ἄ! Κύριοι, ἐπανελάβεν ὁ υἱὸς τοῦ κεραμέως, ἡ ἀρχαία εὐγένεια ἐξετίμα τὴν μέσην τάξιν.

— Διάβολε, επανέλαθεν ὁ καλλιτέχνης λέων, τὴν μέσσην τάξιν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἐννοεῖται· νεανίδας αἵτινες οὐδὲν περὶ οὐδενὸς ἐγνώριζον· γυναῖκας αἵτινες καὶ αὐταὶ δὲν ἤξευρον τίποτε περισσότερον, περιοριζόμεναι εἰς τὴν ἀσκήσιν τῶν εὐσεβῶν οἰκογενειακῶν καθηκόντων των, διὰ τὰς ὁποίας αἱ ἡδοναὶ τοῦ κόσμου, αἱ τέχναι, ἡ φιλολογία ἦσαν πράγματα ἅτινα δὲν ἐτόλμων καὶ νὰ ἐπιθυμήσωσι, καὶ αἵτινες ἐθεώρουν ἕνα κομψὸν ἄνθρωπον ὡς τὸν διάβολον ὅφιν τῆς γενέσεως. Τὸ νὰ εἰσέλθῃ τις εἰς αὐτὴν τὴν ζωὴν φέρων μαζὺ του τὸν ἔρωτα καὶ τὴν παραχλὴν, νὰ παίξῃ μὲ τὴν ἐντελῇ ἐκείνην ἄγνοιαν, νὰ τὴν ἐκπλήξῃ ὡς παιδίον μὲ μαγικά διηγήματα, θὰ ἦτο βέβαια διασκεδαστικόν, καὶ ἐννοῶ κάλλιστα τὸν ἔρωτα τοῦ στρατάρχου Ρίσελιέ διὰ τὴν Κυρίαν Μισελέν. Ἄλλ' αἱ γυναῖκες τῆς σημερινῆς μέσης τάξεως, τυχοῦσαι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀτελοῦς καὶ διεστραμμένης ἀγωγῆς τὴν ὁποίαν χρησιμοποιοῦσι πολλάκις μετ' ἀπεριγράπτου θρασυτήτος· μουσουργοὶ παίζουσαι τὰ μελουργήματα τοῦ Στάϊβελτ, φειλονεικοῦσαι περὶ Ροσσίνι καὶ Μάγερμπερ καὶ κηρυττόμεναι ὑπὲρ τοῦ Ταχυδρόμου τοῦ Λογκζυμώ· θηλυκοὶ συγγραφεῖς ἀναγινώσκοντες τὴν Κυρίαν Σάνδ ὡς σπουδὴν καὶ καταδιδρώσκοντες εὐδαιμόνως τὸν Πωλδεκόν, καλλιτέχναι παραγγέλλουσαι τὰς εἰκόνας των εἰς τὸν Κύριον Λυδύφ καὶ χρωματίζουσαι λιθογραφίας, γυναῖκες τέλος πάντων γνωμοδοτοῦσαι περὶ φορολογίας καὶ ἀθανασίας ψυχῆς!... εἶναι ἀποτρόπαιοι καὶ ἐννοῶ κάλλιστα τὴν πληξὶν τοῦ Στερνύ. Θὰ τὸν θεωρήσουν ὡς περιέργον τι ζῶον, καὶ κύριος οἶδεν ἂν δὲν τὸν μετρήσουν μὲ τὸν πῆχυν ὥραιου τινος ἐμπορίστου ὅστις συνέθεσεν ὥσως δωδεκάστροφον ὑμέναιον, ὅστις θὰ κόψῃ τὰ φαγητὰ ἐπὶ τραπέζης, θὰ ψάλλῃ κατὰ τὰ ἐπιδόρπια, θὰ χορεύσῃ ὅλην τὴν νύκτα καὶ θὰ κηρυχθῇ ὁμοψήφως ὁ χαριέστατος τῆς συνναστροφῆς!

Ταῦτα εἰπὼν ὁ λέων, ἀνῆψε τὸ σιγάρον του, ἐκάθησεν ἐπὶ μιᾷς ἐδρας, ἐστήριξεν ἐπὶ δύο ἄλλων τὰς κνήμας του καὶ ἀψήκε τὰ βλέμματά του ἐπὶ τοῦ παρερχομένου εἰς τὸ βουλευτάρτον πλήθους. Πάντες οἱ λοιποὶ λέοντες ἐσπευσαν ἐπίσης εἰς ὁμοίας σπουδαίας ἀσχολίας, καὶ οὐδεὶς πλέον ἐγένετο λόγος περὶ τοῦ Λεὼν Στερνύ.

Οὗτος ἐνταῦτοις εἶχε φθάσει εἰς τὴν ὁδὸν Ἁγίου Μαρτίνου. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ λέων μας οὐδεμίαν εἶχεν ἐντευξίν· οὔτε ἵπποδρόμιον ἦτον οὔτε περίπατος εἰς τὸ δάσος, καὶ δὲν ἐκλεπτεν ἐπομένως ἀρ' οὐδεμιᾶς διασκεδάσεως τοῦ τὰς δύο ὥρας τὰς

ὁποίας ἐθυσίαζεν εἰς τὸν Πρόσπερον Γοβιλιού, τὸν βαπτιστικὸν τοῦ πατρός του. Ἀφοῦ θὰ ἐπληττεν ἄλλου, ἃς ἐπληττε καὶ ἐκεῖ μὴ ἀναλογιζόμενος καὶν τί ἐπραττεν, εἰσῆλθεν εἰς τοῦ Κυρίου Λαλουάν πτεροπώλου, μὴ ἀποφασίσας ἐκ προοιμίου νὰ φανῇ οὕτως ἢ ἄλλως· ἐξετέλει ἀπλῶς παραγγελίαν. Ἐφθασε δὲ ἐγκαίρως καθότι αὐτὸς μόνος ἔτι ἀνεμένετο· τὸ ἐννόησε χωρὶς νὰ τοῦ τὸ δεῖξωσι παντάπασι, καὶ ἐνόμισε περιττὸν διὰ τοῦτο νὰ ζητήσῃ συγχώρησιν. Τῷ παρουσίασαν τὴν μελλόνυμφον ἥτις δὲν ἐτόλμησε νὰ τὸν ἴδῃ κατὰ πρόσωπον, ἔπειτα τοὺς γονεῖς, καὶ εἶδεν ὅτι οἱ νέοι τῆς συναναστροφῆς συνωθούντο ἐπιδεικνύμενοι αὐτὸν ὡς ἀκίς προσηγόρευεν ἢ ὠμίλει. Ἐζήτησε διὰ τῶν βλεμμάτων τινὰ, πρὸς ὃν νὰ πλησιάσῃ, ἀλλ' οὐδένα ἄνδρα ἀνεκάλυψεν οὐ τινος ἢ συνωμιλία ἡδύνατο νὰ τὸν προσπίσῃ κατὰ τῆς γενικῆς ἐκείνης περιεργείας. Ὁ Στερνύ λοιπὸν ἀπεσύρθη εἰς τινὰ γωνίαν· ἐνῷ ἡ οἰκογένεια ἐθορύβει πανταχόθεν, ὀργανίζουσα τὴν ἀνεχώρησιν, ὅτε αἰφνης εἰσῆλθεν ὑψηλή τις νεανὶς ἀνακράζουσα·

— Ὅταν ἐγὼ σὰς ἔλεγα, ὅτι ἐπρόφθανον ν' ἀλλάξω φόρεμα πρὶν ἔλθῃ καὶ ὁ μαρκησιός σας!

— Ἐλῖξα! εἶπεν αὐστηρῶς ὁ Κύριος Λαλουάν, ἐνῷ πάντες οἱ παρεστῶτες ἔμενον κατάπληκτοι ἐκ τοῦ ἀπροσδοκήτου τούτου. Τὸ βλέμμα δὲ τοῦ Κυρίου Λαλουάν στραφέν πρὸς τὸν Λεὼν ἐδείξεν εἰς τὴν κόρην του ὁποῖον ἀπρεπὲς εἶχε πράξει καὶ αὐτὴ ἐρυθρίασεν, ὡς ὁ ὥραιος λέων οὐδέποτε εἶχε ἰδεῖ νὰ ἐρυθριῶσι.

— Μὲ συγχωρεῖτε, παπᾶ, δὲν ἤξευρα..., εἶπε κλίνουσα τὴν κεφαλὴν, ἐνῷ ὁ Κύριος Λαλουάν πλησιάσας εἰς τὸν Στερνύ, τῷ εἶπε μὲ πατρικὸν ἦθος·

— Εἶναι δεκαεὶς ἐτῶν παιδί, καὶ δὲν ἤξεύρει ἀκόμη τοὺς τρόπους.

Ὁ Στερνύ παρετήρησεν αὐτὸ τὸ παιδί, τὸ ὁποῖον ἦτον ὥραιον ὡς ἄγγελος.

— Εἶναι κόρη σας ἐπίσης, ἠρώτησεν ὁ Λεὼν;

— Ναί, Κύριε μαρκησίε, χαϊδευμένη ὀλίγον, ἀφοῦ φοβερὰ ἀσθένεια τῆς καρδίας ὀλίγον ἔλειψε νὰ μᾶς τὴν ἀρπάσῃ, καὶ τὴν προσέχομεν ἀκόμη. Δι' αὐτὸ καὶ δὲν τὴν ἐπέπληξα.

— Λοιπὸν λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ μὲ παρησιάζετε εἰς αὐτὴν καὶ νὰ μὲ συγχωρήσετε διὰ τὴν μὴ ἀκρίθειάν μου.

— Δὲν ἀξίζει τὸν κόπον, ἀπήντησεν ὁ Κύριος Λαλουάν. μὴ διδετε σημασίαν εἰς τοὺς λόγους αὐτῆς τῆς ἀνοήτου.

Ἄλλ' ὁ Στερνύ δὲν ἦτον αὐτῆς τῆς ιδέας· οὐδέ-

ποτε εἶχεν ἰδεῖ χαριέστερόν τι τῆς ὥραιας ἐκείνης κόρης. Ἐνῷ ἡ μήτηρ της τὴν ἐπέπληττεν ἡπίως καὶ ἐφαίνετο παραγγέλουσα αὐτῇ νὰ ᾔναι φρόνιμος, εἶχε ῥίψει ἐκείνη κρύφιον βλέμμα ἐπὶ τοῦ λέοντος, βλέμμα ἐταστικὸν καὶ ἥκιστα εὐνοϊκόν, καὶ περᾶνει τὸν πανηγυρικὸν τῆς μητρὸς της δι' ἀνυπομόνου χειρονομίας ἥτις ἔλεγε σαφῶς: «Ἦμην βεβαία ὅτι αὐτὸς θὰ μᾶς χαλάσῃ τὴν ἐορτήν.»

Ἐν τούτοις ἐκίνησαν διὰ τὸ Δημαρχεῖον καὶ ὁ Λεὼν ἐτοποθετήθη εἰς τὴν ἄμαξαν τῆς μελλονύμφου μετὰ τῆς Κυρίας Λαλουᾶν καὶ ἐνὸς τῶν μαρτύρων τῆς οἰκογενείας. Εὐτυχῶς ὁ δρόμος δὲν ἦτο μακρὸς, διότι καὶ τὰ τέσσαρα ἐντὸς τῆς ἀμάξης πρόσωπα ἐφαίνοντο λίαν στενοχωρημένα, καὶ ὁ συνοδοιπόρος τοῦ Λεὼν οὐδὲν εὔρε ἀλλίον νὰ τῷ εἴπῃ, ἢ:

— Τί φρονεῖτε, Κύριε, περὶ τοῦ ζητήματος τῶν ζακχάρων;

‘Ο Στερνὺ δὲν ἐφρόνει τίποτε, ἀλλ’ ἀπήντησε ψυχρῶς:

— Εἶμαι, κύριε, ὑπὲρ τῶν ἀποικιῶν.

— Ἐννοῶ, εἶπε ψυχρῶς ὁ μάρτυς, ἡ πρόοδος τῆς ἐθνικῆς βιομηχανίας σὰς φοβίζει; ἀλλ’ ἤξεύρετε ὅτι ἡ κυβέρνησις ἀπεφάσισε νὰ καταστρέψῃ τὰ πάντα ἐν Γαλλίᾳ;

Καὶ ὁ κύριος ἐξηκολούθησε λαλῶν ἐπὶ τοῦ ζητήματος μέχρι τοῦ Δημαρχείου, χωρὶς νὰ παραστῇ ἀνάγκη νὰ λαλήσῃ καὶ τις ἄλλος.

‘Ο Λεὼν δὲν ἐσυλλογίζετο ἤδη πλέον τὴν ὥραιαν Ἐλίξαν καὶ ἤρχισε μάλιστα νὰ πληττῇ ὅτε δὲ ἐφθασαν, καταβαίνων τῆς ἀμάξης διέκρινε τὴν Ἐλίξαν ἥτις εἶχε πηδήσει καὶ αὐτὴ πρὸ μικροῦ ἀκτινοβόλος ἀπὸ τῆς ἰδικῆς της. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην συνέβη εἶδος τι μικρᾶς περιπλοκῆς ἥτις ὑπῆρξεν ἴσως ἡ κυρία ἀφορμὴ τῆς προκειμένης ἱστορίας. Ἡ Ἐλίξα ἐστήριξε τὴν χειρὰ της ἐπὶ τοῦ βραχίονος ὑψηλοῦ τινος νέου φέροντος τὸν τίτλον τοῦ παρανύμφου καὶ ἐγγίζοντος τὸν Στερνὺ· κληθεῖσα ὅμως αἴφνης παρ’ ἄλλης νεάνιδος, ἐρχομένης κατόπιν της, ἐστράφη ἵνα διευθετήσῃ ἄνθος τι ταραχθὲν εἰς τὴν κόμην της, ἐνῷ ὁ παρὰ νύμφος νεανίας ἵστατο ἀκίνητος, περικάμπτων τὸν βραχίονά του καὶ ἀναμένων τὸν ὥραιον τῆς Ἐλίξης βραχίονα. Ἀλλὰ καθ’ ἣν στιγμὴν αὕτη διευθέτει τὴν κόμην της, φωνὴ τις ἐκάλεσε τὸν νέον εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς συνοδίας. Οὗτος ἀπεμακρύνθη, καὶ ἡ Ἐλίξα ἐπέρασε τὸν βραχίονά της εἰς ὃν τινα πρῶτον ἀπήντησε, καὶ ὅστις κατὰ τύχην ἦτον ὁ τοῦ ὥραιου λέοντος· στραφεῖσα δὲ ζωηρῶς, εἶπε:

— Ἐμπρὸς τελειώνωμεν!

Ἰδοῦσα ὅμως τὸ πρόσωπον τοῦ Στερνὺ ἀφῆκε κραυγὴν καὶ ἠθέλησε ν’ ἀποσυρθῇ· ἀλλ’ ὁ Λεὼν ἔσφιγγε τὸν βραχίονά του, ἐκράτησε τὴν χεῖρα, καὶ εἶπε μειδιῶν:

— Ἄφ’ οὗ ἡ τύχη μοι τὸν δίδει, θὰ ὠφεληθῶ.

— Μὲ συγχωρεῖτε, Κύριε, ἀπήντησεν ἡ Ἐλίξα· εἶμαι παρὰ νύμφος· δὲν θέλω· ὁ Κύριος Τιρλώ θὰ θυμώσῃ.

— Ποῖος Κύριος Τιρλώ;

— ‘Ο παρὰ νύμφος· εἶναι δικαίωμά του.

— Εἶναι δικαίωμα τὸ ὅποτον θὰ τὸ διαφειλονικήσω ὅλαις δυνάμεσιν, εἶπεν ὁ νέος λέων, νομίζων ὅτι ἔλεγε τὸ ἀσημαντότερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου.

Ἡ Ἐλίξα τὸν παρετήρησεν ἀσκαρδαμυκτὶ καὶ ἀπεκρίθη μετὰ συγκινήσεως:

— Ἄν ἔχῃ οὕτω, Κύριε, τὸ πρᾶγμα, ἐλάτε καὶ τὸν λέγω ὅτι ἐγὼ τὸ ἐζήτησα.

Ἡ φράσις αὐτὴ καὶ ἡ συγκίνησις μεθ’ ἧς ἐλέχθη ἔδειξαν εἰς τὸν Λεὼν ὅτι ἡ Ἐλίξα εἶχεν ἐκλάβει λίαν σπουδαίως τὸ ὅλαις δυνάμεσι, πιστεύσασα ὅτι ὁ μαρκήσιος ἤθελε φονεύσει τὸν παρὰ νύμφον, ἂν ἐτόλμα νὰ φέρῃ οἰανδήποτε παρατήρησιν. Ἐν τούτοις ὅλοι εἶχον εἰσελθεῖ εἰς τὴν δημαρχικὴν αἴθουσαν. ὁ Λεὼν καὶ ἡ Ἐλίξα εἰσῆλθον τελευταῖοι καὶ ἡ νεᾶνις ἔσπευσε νὰ εἴπῃ:

— ‘Ο Κύριος Τιρλώ ἐντοσοῦτῳ μ’ ἀφῆκεν εἰς τὴν μέσσην τοῦ δρόμου καὶ χωρὶς τὸν Κύριον μαρκήσιον τοῦ ὁποίου ἠναγκάσθην νὰ ζητήσω τὸν βραχίονα, θὰ ἔμενα χωρὶς Κύριον.

Ἡ λέξις Κύριον ἐφάνη λίαν πεζὴ εἰς τὸν Λεὼν, ἀλλ’ ὁ δήμαρχος δὲν εἶχεν ἔλθει ἔτι καὶ μὴ ἔχων τί καλῆτερον νὰ κάμῃ ἐκάθησε πλησίον τῆς δεσποινίδος Ἐλίξης. Κατ’ ἀρχὰς δὲν ἤξευρε τί νὰ τῇ εἴπῃ, καὶ προφανῶς ἡ παρουσία του τὴν ἐστενοχώρει.

‘Ο Λεὼν ἠθέλησε νὰ προσποιηθῇ τὸν ἀπλοῦν καὶ εἶπεν ἡπίως μειδιῶν:

— Τί παλμοὺς αἰσθάνονται αἱ νεάνιδες αὐτὴν τὴν ἡμέραν...

Ἡ Ἐλίξα δὲν ἀπήντησε.

— Τὴν μεγάλην ἡμέραν...

Καὶ πάλιν σιγῇ.

— Ἡ ὁποία θὰ ἔλθῃ ἐντὸς ὀλίγου καὶ διὰ σὰς βέβαια;

— Ἄχ! αὐτὸς ὁ δήμαρχος τί πληκτικὸς ποῦ εἶναι! εἶπεν ἡ Ἐλίξα. Αἰωνίως ἀργεῖ.

‘Ο Λεὼν ἐνόησεν ὅτι ἀπετύγχανε· καθήμενος ἐντούτοις πλησίον τῆς ὥραιας ἐκείνης κόρης ἐθαύ-

μαζε μετ' εὐχαριστήσεως τὴν θαυμαστὴν αὐτῆς καταγραφὴν, τὸ χάριεν τοῦ εὐκάμπτου τραχήλου της, καὶ ἡσθάνετο πρῶτον ἐπὶ ζωῆς του τὴν δροσερὰν ἐκείνην αὔραν τῆς ζωῆς, ἥτις εἶναι πολὺ γλυκυτέρα τῆς εὐώδους ἀτμοσφαίρας ἥτις περικυκλοῖ ὡραίαν κυρίαν. Δὲν ἀπηλπίσθη ἐν τούτοις, καὶ ἐπιλαμβανόμενος τῶν λέξεων τῆς Ἐλίξης προσέθηκεν ὅσον θωπευτικώτερον ἡδύνατο.

— Πολὺ ἐλαφρῶς ὁμιλεῖτε περὶ τοσοῦτον σοβαροῦ ἄρχοντος.

— Ποῖος; εἶπεν ἡ Ἐλίξα· ὁ Κύριος δήμαρχος εἶναι ἄρχων;

Μάστιν δημιουργοῦνται θαυμάσιοι θεσμοί· τὰ αἰσθήματα τοῦ λαοῦ δὲν τοὺς ἀνέχονται, ὅταν ἡ ἐποχὴ δὲν τοὺς καθιέρωσε. Ἄς ᾔηται ὁ δήμαρχος ὁ νόμιμος καὶ μόνος τοῦ γάμου ἱεροφάντης ἀφοῦ ὁ νόμος τὸ θέλει· ἀλλ' ἡ πράξις ἥς προσδρεῦει, ὅσον σοβαρὰ καὶ ἀδιάλυτος καὶ ἂν ᾔηται, μένει πάντοτε εἰς τὰ ὅμματα τοῦ λαοῦ συμβόλαιον γραμμένον ἐπὶ χαρτοσήμου, ἡ ἀληθὴς δὲ τελετὴ τοῦ γάμου, ἡ ἀπαιτούσα σέβας, ἡ συνεπαγομένη δέησιν πρὸς τὸν θεόν, μόνον εἰς τὴν ἐκκλησίαν τελεῖται. Ἐπειδὴ δὲ καὶ ὁ Στερνὺ τὰ αὐτὰ σχεδὸν ἐφρόνει, ἐνόησεν ἐντελῶς τὴν ἐκφώνησιν τῆς Ἐλίξης καὶ τῇ ἀπήντησεν, ἵνα τὴν κάμῃ νὰ ὁμιλήσῃ· Ἐννοεῖται ὅτι εἶνα· ἄρχων, ἀφοῦ αὐτὸς πραγματικῶς θὰ νυμφεύσῃ τὴν ἀδελφὴν σας· ὁ γάμος εἰς τὴν ἐκκλησίαν εἶναι ἀπλοῦς τύπος.

Αὐτὰ ἀκούσασα ἡ Ἐλίξα ἤγειρε περίτρομον βλέμμα ἐπὶ τοῦ Λεὸντος καὶ ἀπεσῦρθη ὀλίγον ἀπ' αὐτοῦ, εἶτα δὲ ταπεινώσασα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπεκρίθη·

— Ἠξέυρω, Κύριε, ὅτι πολλοὶ σκέπτονται τοιούτοτρόπως, ἀλλ' ἐγὼ δὲν θὰ γίνω πώποτε σύζυγος ἀνθρώπου ὅστις νὰ μὴ συνδεθῇ μαζὺ μου ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

— Ἄ! διεννοήθη ὁ Λεὸντος, ἡ μικρὰ εἶναι εὐλαβὴς, ἀλλ' εἶναι τόσο ὡραία· μίαν ἀκόμη δοκιμὴν.

— Καὶ αὐτὸς ὁ ὅρκος εἶπε, δὲν ὑποχρεοῖ εἰς μεγάλα πράγματα, καθότι ἄλλως τε ὅστις σὰς ἀποκτήσῃ ποτὲ θὰ κάμνῃ ὅ,τι θέλετε.

— Ἐννοεῖται, ἀπήντησεν ἐπιχαρίτως ἡ Ἐλίξα.

— Ἄ! ἐπανέλαβεν ὁ Λεὸντος εἰσθε δεσπότης βλέπω.

— Βέβαια, ἀπήντησεν ἐκείνη μεθ' ὅλης τῆς νεανικῆς της ἀδιαφορίας.

— Ἀλλ' ἡξέυρετε ὅτι αὐτὸ εἶναι κακόν; τῇ εἶπεν ὁ Λεὸντος.

— Τί σὰς μέλει, ἀπήντησεν ἐκείνη γελῶσα, σεῖς δὲν θὰ ὑποφέρετε.

— Δὲν ἐμποδίζει ὁμως τοῦτο νὰ λυπηθῶ ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον θὰ τυραννήτῃ ποτὲ, ὑπέλαβεν ὁ Λεὸντος γελῶν ἐπίσης.

— Ἀλλὰ νομίζω ὅτι δὲν θὰ παραπονεθῇ, καὶ τοῦτο ἀρκεῖ.

— Σὰς τὸ εἶπε λοιπόν;

— Ὁχι, ἀλλ' εἶμαι βεβαία.

— Σὰς ἀγαπᾷ λοιπὸν πολὺ;

— Ποῖος; εἶπε μετ' ἐκπλήξεως ἡ Ἐλίξα.

— Ἀλλ' αὐτὸς ὁ μέλλων σύζυγος, ὁ μέλλων δοῦλος, τὸν ὁποῖον θὰ καταστήτῃ ὁ ζυγὸς του τάσον εὐτυχῇ.

— Μήπως τὸν γνωρίζω;

— Ἀλλ' ἐλέγετε ὅτι εἰσθε βεβαία...

— Ἄ! εἶπεν ἡ Ἐλίξα εἶμαι βεβαία, ὅτι θὰ τὸν ἀγαπήσω πολὺ, Κύριε, εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ ᾔηται καλὸς ἄνθρωπος, καὶ ἐπειδὴ καὶ ἐγὼ θὰ ᾔμαι καλὴ, ἐλπίζω ὅτι θὰ ᾔηται εὐτυχῇ.

Ταῦτα δὲ ἐλέχθησαν τόσο ἀπλῶς καὶ τόσο ἐλικρινῶς, ὥστε ὁ Λεὸντος ἀπεδέχθη τὴν πεποιθήσιν τῆς νέας καὶ τῇ εἶπεν ἐπίσης μετὰ πεποιθήσεως.

— ἔχετε δίκαιον, θὰ ᾔηται εὐτυχῇ.

— Ἄ! εἶπεν ἡ Ἐλίξα ἐγειρομένη, ἰδοὺ τέλος πάντων ὁ ἄρχων σας.

Εἰσῆλθεν ὁ δήμαρχος καὶ ἤρχισεν ἡ τελετὴ.

II.

Ὁ δήμαρχος ἀνέγνωσεν εἰς τοὺς μελονύμφους τὰ περὶ τῆς μεταξὺ των σχέσεως πραγματευόμενα ἄρθρα τοῦ κώδικος· οὗτοι ὠρκίσθησαν ὑποταγῇ εἰς αὐτὰ, ὡμολόγησαν, ὅτι δέχονται ἀλλήλους, καὶ μετέβησαν ὅλοι εἰς τὸ ἰδιαίτερον δωμάτιον πρὸς ὑπογραφὴν τοῦ συμβολαίου.

Ἡ υπογραφὴ ληξιαρχικοῦ βιβλίου φαίνεται πολὺ εὐκολος πράξις, καὶ ὁμως συνέβη νὰ παρατηρηθῇ ὁ Λεὸντος ὡς πρὸς τοῦτο ὑπὸ τῆς Ἐλίξης καὶ οὐχὶ λίαν κολακευτικῶς δι' αὐτόν. Ἀφοῦ οἱ δύο σύζυγοι καὶ οἱ γονεῖς των ὑπέγραψαν, ἦλθεν ἡ σειρά τῶν μάρτυρων· ἀφοῦ δὲ ὑπέγραψεν ὁ Λεὸντος παρετήρησε μετ' ἐκπλήξεως, διαβιβάζων τὸν κάλαμον εἰς τὸν κατόπιν τοῦ ἐρχόμενου, ὅτι ἡ Ἐλίξα ἔσισε δυσαρέστως μορφαζοῦσα τὴν κεφαλὴν της. Μήπως διότι ὑπέγραψε Μαρκήσιος Στερνὺ; Ἀλλ' ἡ παράλειψις τοῦ τίτλου τοῦ τῷ ἐφάνη ὅτι ἡδύνατο νὰ δυσαρέστησῃ τὸν Πρόσπερον Γοδιλιῦ ὅστις ὑπερφηφανεύετο ὅτι εἶχε μαρκήσιον μάρτυρα. Ἡ μήπως εἶχεν ὑπογράψαι πρὸ τῆς σειρᾶς του, ἢ ἡ υπογραφὴ του εἶχε καταλάβει πλέον τοῦ δέοντος τόπον; Ὁ

Στερνὸν ἠπόρει τὰ μέγιστα, αὐτὸς ὁ νομίζων ὅτι ἦτον ἀλάνθαστος εἰς τὰ τῆς ἐθιμοτυπίας, ὅτι διήγειρε τὴν δυσαρέσκαιαν μικρὰς θυγατρὸς βιομηχάνου καὶ ἐπεθύμει τὰ μέγιστα νὰ μάθῃ ποῖον ἦτο τὸ σφάλμα του εἰς τὰ ὄμματά της. Τοῦτο τὸν διεσκέδαζε τὰ μέγιστα, καὶ δι' αὐτὸ ἔμεινεν ὀρθιος πλησίον τοῦ γραφείου, ὅτε μὲν θεωρῶν τὴν Ἐλίξαν ὅτε δὲ τοὺς κατόπιν του ὑπογράφοντας, οἵτινες τῷ ἐφαίνοντο πρᾶττοντες ἀπαράλλακτα ὡς αὐτὸς, χωρὶς ἐντούτοις νὰ ξενίζεται ἡ νέα· ἀλλ' ὅταν ἦλθεν ἡ σειρά τῆς Ἐλίξης, ἐννόησε πάραυτα ὅποιον ἄτοπον εἶχε πράξει. Ὅταν ὁ μαρκήσιος τῇ προσέφερε τὸν κάλαμον, ἐκείνη ἐστάθη μικρὸν καὶ παρετήρησε σχεδὸν εἰρωνικῶς:

— Μὲ συγχωρεῖτε μίαν στιγμὴν νὰ βγάλω τὸ χειρόκτιόν μου.

Καὶ ἐκβαλοῦσα πραγματικῶς τὸ χειρόκτιόν της ὑπέγραψε δι' ἀθροτάτης καὶ λευκοτάτης χειρός.

Τότε ἐννόησεν ὁ Λεὼν· εἶχεν ὑπογράψει μὲ χειρόκτιον! Ληξιαρχικὴν πράξιν γάμου μὲ χειρόκτιον! Ὁρκίζεται τις εἰς τὸ δικαστήριον μὲ χειρόκτιον; Ὁ Λεὼν τὸ ἐσυλλογίσθη καὶ εἶπε καθ' ἐαυτόν:

— Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἔχουσι παραδόξους τινὰς καλλαισθητικὰς λεπτότητας· τί δύναται τάχα νὰ προσθέσῃ ἢ ν' ἀφαιρέσῃ ἐν χειρόκτιον, ὡς πρὸς τὴν ἀγιότητα ἐνὸς ὅρκου ἢ τὴν ὑπογραφὴν μιᾶς δημοσίας πράξεως; Τίποτε βέβαια. Καὶ ὅμως φαίνεται εἰλικρινεστέρα ἢ γυμνὴ χεὶρ ἥτις ὑψοῦται πρὸς τὸν Θεὸν ἢ ἐπιμαρτυρεῖ τὴν ἀλήθειαν. Εἶναι λεπτότατόν τι αἶσθημα, τὸ ὅποιον καὶ τοὶ ἀδικαιολόγητον οὐχ ἦττον ὑπάρχει.

Ὁ Λεὼν τὸ ἐσυλλογίζετο ἀκόμη, ὅτε ἡ συνοδία ἤρχισεν ἐξερχομένη. Ὁ Κύριος Τιρλὼ, παράνυμφος, καὶ ἐπομένως ἐπὶ τῶν τελετῶν, εἶχε καταβῆ ἵνα διατάξῃ τὰς ἀμάξας νὰ προχωρήσωσιν· ὁ Λεὼν λοιπὸν ἐνόμιζεν ὅτι ἡδύνατο νὰ προσφέρῃ πάλιν τὸν βραχίονά του εἰς τὴν Ἐλίξαν. Ἐκείνη τὸν ἀπεδέχθη σχεδὸν δυσαρέστως, μὴ προσέξασα ὅμως ὅτι δὲν εἶχε φορέσει τὸ χειρόκτιόν της· καὶ ἰδοὺ ὁ Λεὼν βαδίζων παρ' αὐτῇ, κλίνων τὴν κεφαλὴν καὶ προσηλὼν τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς θελκτικῆς ἐκείνης χειρὸς τῆς στηριζομένης ἀβρῶς ἐπὶ τοῦ βραχιόνος του.

(Ἀκολουθεῖ.)

FR. SOULIÉ.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑΙ.

Ο ΒΥΡΓΕΡ (Bürger).

Ψυχράν τινα χειμερινὴν ἐσπέραν τοῦ 1772 ἔτους, εἰς μικρὸν παρὰ τὴν Γοτίγγην χωρίον, εὐαριθμὸς φίλων ὁμὰς ἔπινον τὸν ζύθον τῶν ἀπέναντι τῆς εὐθύμως σπινθηρακίζουσας ἐστίας. Τὸ ψυχρὸς ἐκτὸς ἦτο δριμύ, ἡ χιών ἐπιπτεν ἀραιὰ ἀλλ' ἀδιάκοπος, καὶ ἡ χλιαρὰ ἀτμοσφαῖρα τοῦ δωματίου, ἐν ᾧ συνεκάθηον οἱ ζυθοποτοῦντες φίλοι, μόλις κατάρθου νὰ διαλύῃ τὰ ἐπὶ τῶν ὑέλλων τῶν παραθύρων διαγραφόμενα ὑπὸ τοῦ πάγου ἀνθοφανῆ κοσμήματα.

— Εἰπέ μας λοιπὸν, θειὰ Αὐγούστα, εἶπε μετὰ στιγμᾶς τινος γενικῆς σιωπῆς ὁ νέος Μίλλερ, γεμίζων ἡσύχως τὴν μικράν του χοιρινουργὴ καπνοσύριγγα, καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς μεσόκοπον γυναικα, εἰσελθοῦσαν τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τὸ δωμάτιον, ἵνα συνδαυλίτῃ τὸ πῦρ, εἶπέ μας τί ἔγινεν ἀπόψε ὁ Γόττφρεντ;

— Μὴ 'ξεύρω κ' ἐγώ, υἱέ μου, ἀπήντησεν ἡ οἰκονόμος τοῦ ποιητοῦ Βύργερ, ὀκλαδὸν πρὸ τῆς ἐστίας καθημένη, ποῦ γυρίζει μ' αὐτὸ τὸ κρῦο, καὶ νηστικὸς μάλιστα;

— ὦ! τότε λοιπὸν ἐξηγεῖται, διέκοψεν ὁ Μπόα. θὰ τὸν ἐκράτησαν νὰ δειπνήσῃ εἰς τὸν πύργον, ἀφοῦ ἐτελείωσε τὸ δικαστήριον.

— Ὅπωςδὴποτε ὅμως, ἀγαπητὲ, ἀντιπαρετήρησεν ὁ λαλήσας πρῶτος Μίλλερ, ἔπρεπε τώρα νὰ ἦνε ἐδῶ· ἡ νύξ εἶνε ψυχρὰ καὶ σκοτεινὴ, ὁ πύργος